

at der er rørt ved det siden, og jeg synes, det er en meget daarlig Forretning, at Hospitalet saaledes fremdeles faar Lov til at ligge hen uden at blive gjort færdigt, naar Staten har ofret Masser af Millioner paa det. Jeg vil derfor gerne rette den Forespørgsel til den nuværende højtærede Forsvarsminister, om han har tænkt paa at gøre noget ved den Arv, som han her har faaet fra det forrige Ministerium. Jeg indser meget godt, at det er ikke nogen behagelig Arv at faa, men som det ligger nu, vilde det være meget uheldigt, om Arbejdet paa dette Hospital ikke fortsættes, thi til sidst maa det jo blive en fuldstændig Ruin. Derfor retter jeg den Forespørgsel til den højtærede Minister, om der er tænkt paa at gøre dette Hospital færdigt.

Dernæst vil jeg gerne gøre et Par Bemærkninger vedrørende Biografteatrene. I Loven af 17. Marts 1922 staar der en Passus i § 1, som jeg med den højtærede Formands Tilladelse vil oplæse. Der staar nemlig: „Bevillingen kan gives til Enkeltpersoner. Den kan ogsaa gives til Foreninger, Selskaber, Institutioner og Kommuner, men saaledes, at Teatrets Leder godkendes af den Myndighed, der har udfærdiget Bevillingen“. Jeg vil gerne gøre et Par Bemærkninger til dette. Ærede Medlemmer hørte, at der bl. a. staar, at Bevillingen kan gives til Enkeltpersoner. Jeg er af den Mening, at den forhenværende Justitsminister ikke har handlet ud fra Lovens Forudsætning, navnlig her i København ved Uddelingen af disse Bevillinger, thi naar der staar, at Bevillingen kan gives til Enkeltpersoner, og disse Enkeltpersoner er dem, der har Ansvar, saa forekommer det mig, at den forhenværende Justitsminister har begaaet noget, der er stridende mod denne Paragraf, naar han her i København har uddelt Bevillinger til 2 Personer. Jeg maa bestemt hævde, at da vi havde denne Sag for i Udvalget, havde sikkert ingen af Udvalgets Medlemmer den Tanke, at Justitsministeren vilde uddele disse Bevillinger til 2 Personer. Det har ogsaa vist sig at være meget uheldigt, at det er sket, idet de Personer, der har faaet dem, mange Gange ikke stemmer overens. Man har her i København det Særsyn, at til Trods for, at der nu er gaet over 2 Aar, siden denne Lov traadte i Kraft, er der Parthavere her, som endnu ikke har udnyttet deres Bevilling, blot eller i alt Fald til Dels fordi de ikke har kunnet blive enige. Dette synes jeg er et meget uheldigt Forhold, og jeg kan ikke forstaa, hvorfor den forhenværende Justitsminister er gaet imod Lovens klare Bestemmelser

paa den Maade, som det her er sket. Det har afstedkommet mange Ubehageligheder. Vi har i Københavns Borgerrepræsentation drøftet denne Sag, og jeg kan sige, at f. Eks. den konservative Borgmester har talt stærkt imod, at dette Forhold er indført her i København. Vi har drøftet dette, og i det hele taget den Maade, hvorpaa Biografteaterloven er praktiseret, meget indgaaende, og vi finder, at det er i høj Grad uheldigt. Kedeligt er det, at vi ikke, den Gang Loven blev affattet, fik indsat en Bestemmelse om, at der skulde indføres kommunal Drift af Biografteatrene, thi det vilde have været allerbedst, om vi havde faaet denne Sag ind under kommunal Ledelse, saaledes som man har det i Norge. Det viser sig dér, at det er ganske udmærket; at Kommunerne har overtaget alle Biografteatre.

Der staar ligeledes i § 6, at „Bevillingshaveren maa ikke udleje Bevillingen til andre.“ Nu er Forholdet dette, ikke alene i København, men udover hele Landet, at der er adskillige Bevillingshavere, som overhovedet slet ikke har noget med Bevillingen at gøre. Saa snart jeg har forladt denne Talerstol, skal jeg overlade den højtærede Justitsminister et saadant Materiale, at han vil være i Stand til at undersøge hele dette Forhold nærmere. De, der udlejer Films, har i den Grad Herredømme over en Del af dem, der sidder inde med Bevillingerne, at de er i Stand til at bestemme, hvilke Films der maa spilles. Ja, man har endogsaa det Særsyn, at en Bevillingshaver, der tillige er Filmsudlejer, bestemmer for en hel Del Teatre i København, hvilke Films de maa spille, og han kan mage det saaledes, at de Films, som Folk gerne vil se, kan han lade spille paa sit eget Teater og paa andre Teatre, som han er medinteresset i, medens de ikke maa spilles andre Steder. Dette er selvfølgelig ganske forkert, thi derved distanceres de andre Bevillingshavere, saa deres Teatre kommer til at staa tomme. Man er ganske vilkaarligt underkastet disse Filmskompagnier, idet de ogsaa bestemmer, hvilke Films der i det hele taget skal spilles. Naar det er Tilfældet, bliver det ikke det kulturelle Gode for Publikum, som Filmen skal være. Den bliver tværtimod lige det modsatte. Jeg vilde sætte stor Pris paa, om den højtærede Justitsminister vilde undersøge dette Forhold.

Saaledes som det er i København, er det ogsaa ude i Provinserne. Jeg har Breve liggende derude fra, hvoraf man kan se, at Filmskompagnierne eller Udlejnings-